

Nooit Nooit Nooit neem ik een hond

Begin jaren tachtig had ik een wit T-shirt, met daarop in dikke zwarte letters:
NOOIT NOOIT NOOIT NEEM IK EEN HOND.

Een uitspraak uit een voorstelling van Hans Dorrestijn die als zelfbenoemd hondenhater graag de provocatie zocht. Nu was en ben ik zelf geen hondenhater, maar zocht en zoek ik graag de provocatie. Dat had ik dan weer gemeen met Hans Dorrestijn. Dat T-shirt heb ik op de gekste momenten en plekken aangehad en het riep veel reacties op, natuurlijk met name van hondenbezitters. Zo is mij ooit voor de voeten geworpen door een felle gedrongen mijnheer met een felle gedrongen blaffende hond strak aan de lijn, dat mensen die niet van honden houden ook niet van mensen houden. Of wat te denken van de vrouw die keer op keer weer een stok vlak voor mijn voeten wierp waardoor haar hijgende kwijlende sprintende herdershond slippend tegen mijn benen tot stilstand kwam. Nou ben ik bang voor honden noch voor mensen dus ik liet mij niet imponeren, maar af en toe maakte een furie zich van mij meester als ik weer eens aangevallen werd op mijn denkbeelden (voor zover het al denkbeelden waren) of op de ruimte die ik nam om een denkbeeld over het voetlicht te brengen.

Deze week liep ik in het park en zwom een poezelig lieve, maar hele grote labrador achter een koppeltje waterhoentjes aan. De hoentjes zwommen voor hun leven. In de blik van de hond meende ik een vurige hebzuchtig en hongerig verlangen te zien. Zijn lodderogen vertoonden ineens een moordzuchtige blik vol haat. Zijn (of haar) baasje riep vanaf de waterkant met overslaande stem en steeds harder: HIERRRRRR of op zo'n verontwaardigde toon: BEHLLLLLO, HIERRRR. Mij keek die mevrouw niet aan, terwijl een andere hondenbezitter wat begripvol grinnikte en de ernst van de aanval bagatelliseerde. Het stelde de eigenaar van de hond duidelijk gerust en samen gingen ze in gesprek, terwijl de hond en de hoentjes doorzwommen. Het HIERRRRR verstomde, terwijl de hond niet luisterde. Ik maakte mij een voorstelling van het gesprek tussen de twee hondenbezitters, waarin zeker zinnen voorkwamen als: 'normaal luistert hij altijd heel goed' of 'mijn hond doet eigenlijk nooit een vlieg kwaad' of 'ja de natuur hè'. Want dat wordt mij altijd verteld als ik, zonder het hierboven genoemde T-shirt, wandelend in het park blaffend wordt bestormd door een hondenbeest, hoe groot of klein deze ook is.

Laverend tussen de hondendrollen, waarmee het park in toenemende mate bezaaid ligt, bedacht ik mij dat hondenbezitters rasoptimisten zijn die vaak denken dat ze totale controle over het dier hebben, terwijl de praktijk uitwijst dat dit niet zo is. Dat de lieve bullebak thuis afstamt van een roofdier is dan snel vergeten en alle signalen die er op wijzen dat ze hun dier niet altijd in de hand hebben, worden dan ook ontkend of onbelangrijk gemaakt. 'Hij doet niets hoor', of 'zo is hij normaal nooit' of 'dit heb ik nog nooit meegemaakt', of 'je hoeft niet bang te zijn', zijn zinnetje die tot het standaard repertoire van hondenbezitters behoren en zijn naar mijn idee allemaal voorbeelden van ontkenning van de tekortkomingen in de relatie tussen mens en hond. Nu houd ik van optimisten want dat is meestal prettig volk, maar graag wel met een beetje realiteitszin.

NOOIT NOOIT NOOIT NEEM IK EEN HOND DIE IK NIET ALTIJD IN DE HAND HEB
ANDERS HOUD IK HEM ALTIJD AAN DE LIJN.

Dat moet het eigenlijk zijn, maar die tekst is weer te lang voor een T-shirt, dat is nou jammer.

Marcel de Groen

P.s. De hoentjes vlogen op enig moment weg, de hond bleef hongerig achter.